

Cảm Ứng Thiên Vững Biên

Chuyển ngữ: Bửu Quang Tự đệ tử Như Hòa

.....

(Bài 54)

(Chánh văn 80): *Kiến tha vinh quý, nguyện tha lưu biếm. Kiến tha phú hữu, nguyện tha phá tán.*

(正文)見他榮貴。願他流貶。見他富有。願他破散。

(Tạm dịch: Thấy người khác vinh hiển, sang cả, mong họ bị lưu đày, biếm trích (là giáng chức) Thấy người khác giàu có, mong họ tàn mất).

(Nhạc)

Câu thứ nhất: Kiến tha vinh quý, nguyện tha lưu biếm.

(Nghĩa là: Thấy người khác vinh hiển, sang cả, mong cho họ bị giáng chức và lưu đày,)

Phàm những ai được vinh hiển, sang cả, đều chẳng phải là ngẫu nhiên, mà đều là do đời trước [người ấy] đã tích lũy thiện duyên, vun trồng cội đức từ trước, cũng như do tổ tông tích đức mới bèn có thể được như thế.

Kẻ trông thấy [tình huống như thế], hãy nên khởi tâm mong mỏi, hâm mộ. Chẳng phải là hâm mộ sự vinh hiển, sang cả của họ, mà là thật ra là mong mỏi, hâm mộ sự tu tập từ trước của người ấy.

Nếu mong cho người ấy bị lưu đày, biếm trích, tức là chẳng từ chỗ chân thật mà phản tỉnh, soi xét bản thân, mà là từ nơi hư huyền, sanh lòng tàn độc, muốn cho người khác cũng phải xuống thấp như ta. Sao lại ngu si ôm lòng tiểu nhân, ghen ghét đến nỗi như thế? Thật ra, chẳng hề tổn hại người khác mảy may, chỉ là tự mình tạo ác nghiệp, khiến cho chính mình càng thêm nghèo túng, hèn kém đó thôi!

Đời Đường, Liễu Tử Hậu (tức là Liễu Tông Nguyên) và Lưu Mộng Đắc bị biếm trích, thật ra là do Vũ Nguyên Hành¹ thật sự chủ động [gây nên]. Nguyên Hành bị giặc giết chết, còn hai ông Lưu và Liễu không sao.

Bạch Lạc Thiên (tức là Bạch Cư Dị) bị biếm trích thật sự là do Vương Nhai vu cáo, hãm hại. Vương Nhai bị bọn hoạn quan giết chết, Lạc Thiên vẫn chẳng sao! Phàm là kẻ đang nắm quyền, giữ đại quyền sanh sát trong tay, coi những viên quan bị đui, bị đày như dế, kiến, nào có biết trong nháy mắt, thân và đầu của chính mình khó giữ, bọn “dế, kiến” kia ngược lại ngồi xem, cười cợt ta vậy! Huống hồ những kẻ bàng quan chỉ mong [người khác bị biếm trích, phá tán] suông, há có ích gì chẳng?

Đời Tống, Vương Bác Văn nắm quyền cai trị công bằng, khoan dung, từng nói:

- Ta suốt đời phán quyết tội lưu đày, chưa hề chẳng ngần chọn lựa nơi có khí hậu tốt.

Quan Thái Tể Đồ Dung mỗi lần tuyển chọn quan lại để phái tới nơi có sơn lam chướng khí đều ngừng bút rất lâu, bảo:

¹ Vũ Nguyên Hành là chất thuộc về bên nội của Vũ Tắc Thiên.

- Ta đã từng đi qua nơi ấy, quan lại phần nhiều chết vì chướng khí, ắt phải chọn lựa người phù hợp phong thổ.

Do vậy, ông bèn tâu lên vua [xin hãy áp dụng] theo quy định ấy. Đây chính là dụng tâm của bậc thật sự nhân từ. Kẻo mong cho người khác bị lưu đày, biếm trích, hãy nên suy nghĩ!

(Nhạc)

Câu thứ hai: Kiến tha phú hữu, nguyện tha phá tán.

(Nghĩa là: Thấy người khác giàu có, mong họ tàn mất).

Giàu có cũng là do bản thân gieo trồng đức, do tổ phụ tích lũy công đức mà nên. Nếu đổ kỵ sự giàu có ấy, mong cho họ bị tàn mất thì là cái tâm như thế nào? Dẫu là kẻ chí ngu, cũng chẳng nên không hiểu biết như thế.

Xin hãy nghĩ lại, nếu ta giàu có, mà kẻ khác mong cho ta bị phá tán, lòng ta sẽ ra sao? Nếu lòng ta giận dữ, sẽ biết là lòng người khác cũng giận. Lòng người khác cũng giận thì lòng trời há chẳng giận ư? Đối với chuyện này, hãy nên quán ba điều:

Một là người đó giàu có, ắt do đời trước lợi người, làm phước mà ra. Chuyện này đáng nên noi theo, chớ nên ganh tỵ.

Hai là có thể là do người ấy đã khổ tâm, lao lực, chịu đựng đói rét, tích tụ dần dần mà thành dư giả. Tuy vẫn do cái nhân trước, nhưng thật sự chịu đựng các nỗi khổ. Chuyện này đáng thương, chớ nên ganh tỵ.

Ba là do vô ý mà đạt được, làm giàu bất nhân, nhưng [của cải] tụ tán vô thường, nước, lửa, đạo tặc, oán gia, con cái bại hoại, bệnh tật, quan lại, thừa kiện, đều là những cái nhân

gây nên tiêu hao. Trường hợp này sẽ tự phá tán, suy bại, chẳng cần phải ganh tỵ.

Quán như vậy, cái tâm sẽ tự bình đẳng.

Châu Nghĩa Phu ở Hồng Huyện, giàu có, chẳng tiết kiệm, tánh tình phóng túng, ngang ngược. Tôn Thức Chi đã từng răn nhắc, Nghĩa Phu tức giận, bảo:

- Người biết gì mà dám dính vào chuyện của ta?

Do vậy, Thức Chi đồ kỵ. Lại nói:

- Ta đành chờ xem hắn suy bại vậy.

Đến khi Thức Chi đồ đạt, làm quan trông coi về vận chuyển tại lộ ấy (nghĩa là tỉnh ấy), lần lượt tuần tra tới Hồng Huyện. Đúng lúc ấy, có người tố cáo Nghĩa Phu đánh đập người khác ở chợ, [Thức Chi] bèn giao họ Châu cho quan Tư Thôi thẩm vấn. Chẳng ngờ người tố cáo chết bất ngờ, Thức Chi bèn viện cớ Nghĩa Phu phạm tội mưu sát để phán án tử hình. Chẳng được mấy năm, Thức Chi được chuyển đi làm tào quan² ở Hà Bắc, cả nhà bị bọn giặc giết chết, chẳng khác Nghĩa Phu.

Than ôi! Nghĩa Phu do cậy tiền tài mà hoành hành bạo ngược, cố nhiên đáng bị suy bại; nhưng Thức Chi lại ôm lòng cừu hận mà phá nát nhà hắn. Vì thế, trời cũng báo đền bằng cách phá nhà ông ta! “*Tạo phương tiện cho người khác là tạo phương tiện cho chính mình*”, đúng là lời luận định chí lý thay!

(Nhạc)

² Tào quan là chức quan trông coi vận chuyển hàng hóa, đánh thuế, cũng như ngăn ngừa chuyện buôn lậu.

(Chánh văn 81): Kiến tha sắc mỹ, khởi tâm tư chi.

(正文)見他色美。起心私之。

(Tạm dịch: Thấy vợ con người ta xinh đẹp nẩy lòng dâm dúi).

Nghiệp sắc đối với tâm tình của con người là dễ phạm nhất, so với những chuyện như tham lam, giết chóc v.v... còn khó chế ngự gấp trăm lần. Do vậy, vì chuyện này mà suy bại đạo đức, chuốc họa so với những chuyện khác cũng khốc liệt gấp trăm lần!

Vì thế, đức Thái Thượng đối với những chuyện tham lam, giết chóc v.v... không chỉ là răn đi nhắc lại, nhưng riêng đối với điều đứng đầu muôn điều ác (nghĩa là dâm dật), Ngài chỉ nói một lời. Đây chẳng phải là nói đại lược, mà là vì những điều ác như tham lam, giết chóc v.v... rõ ràng, nông cạn, có thể nói trọn hết được. Chứ sự ác do dâm thì ẩn kín, sâu xa, khó thể nói trọn! Vì thế, phải dùng lời lẽ diệt trừ từ ngay ý niệm, tức là từ ý niệm ban đầu, nhằm đánh thức kẻ si mê, bèn nói: “*Kiến tha sắc mỹ, khởi tâm tư chi*” (Nghĩa là: Thấy vẻ đẹp của vợ con người khác, bèn dấy lòng dâm dúi). Bởi lẽ, con người trong khi sắc đẹp đập vào mắt, tấm lòng vừa động, dấy lên ý niệm “nghĩ tưởng, hâm mộ, tham muốn, mong cầu” kết chặt trong lòng, chẳng thể tháo gỡ được!

Những ý niệm như thế vừa chớm nẩy, chẳng đợi đến khi thân thật sự làm, mà đã thoát khỏi thiên lý, sa vào nhân dục (tức là dục vọng của con người), âm ty đã xếp vào hồ sơ tội ác vô cùng!

Do vậy, đức Thái Thượng vô lượng từ bi, chẳng cần phải rườm rà, chỉ dùng một lời để cảnh tỉnh từ ngay chỗ ấy, nhằm dạy con người: “*Khi trông thấy sắc đẹp, dấy lòng, chẳng thể không từ chỗ bắt nguồn mà sớm tự kiềm chế, dứt tuyệt*”. Ngay trong khi dấy niệm, hãy ngay lập tức phản chấn, dừng mãnh, một đao chém phăng, chẳng để đuôi tí nào, chớ dung một mảy tình niệm.

Thiên đường và địa ngục, ngay lập tức phân định rành rành. Nếu trong lúc ấy, hơi nhận biết [tâm niệm] chẳng thật, nhưng chưa nhận biết thấu suốt, chẳng thể chém đinh chặt sắt, kiên quyết đặt vững bước chân, thì ngay trong phút chốc, nó sẽ dẫn khởi trần lan, bất tri, bất giác, bị trôi giạt vào nước quỷ La Sát mất rồi. Tuy nhỏ nhiệm mà nguy hiểm lắm thay! Ý của đức Thái Thượng tinh ròng, tha thiết, sâu xa tột bậc, khổ tâm vô lượng vậy!

Bảo Thiện Đường nói:

- Tâm ấy (tức là dâm tâm) vừa dấy, ắt sẽ ít liêm khiết, ít hổ thẹn, bại hoại nhân luân, tổn thương phong hóa. Chuyện tổn hại âm đức to lớn, không gì chẳng bắt nguồn từ cái tâm này. Tâm ấy vừa chuyển, ắt có thể bảo toàn danh tiết, gieo đức, tạo phước. Chuyện có thể khiến cho trời, người cảm động, không gì chẳng là do chuyển biến cái tâm này. Cái ải để phán định là người hay thú, hoàn toàn ở chỗ này, há dám chẳng khẩn thiết, dừng mãnh tình ngộ ư?

Bốn chữ “*kiến sắc khởi tâm*” (tức là thấy sắc dấy lòng) chính là cái gốc khiến cho người đời mắc bệnh trong cả một đời vậy. Nay muốn đoạn trừ cội gốc ấy, hãy nên dốc sức nơi chữ Kiến, “Phi lễ vật kiến” (Nghĩa là: Điều trái lễ chớ nhìn).

○ Thấy mà như không thấy thì là [công phu] bậc thượng.

- Bản tâm khó mê muội, lễ pháp khó vượt qua, nghiêm cấm, gắng sức chế ngự thì là bậc kém hơn.
- Nếu chẳng vậy, thoát đầu thì là dấy lên trong tâm, rốt cuộc sẽ loạn nơi sự. Một niệm sai lầm, muôn kiếp chẳng chuộc được, buồn thay!

Kinh Tứ Thập Nhị Chương dạy: *“Xem người già như mẹ, xem người lớn hơn như chị, xem người nhỏ hơn như em gái. Xem đứa bé bỏng như con gái [của chính mình]”*. Đây chính là pháp tối thượng để dưỡng tâm.

Sắc đẹp ai nấy đều yêu thích, nhưng chẳng thể dối gạt hoàng thiên! Ta hành dâm với vợ kẻ khác, kẻ khác sẽ hành dâm với vợ ta. Người xưa đã để lại lời răn ấy.

Dương Âu Thanh viết bài tụng rằng: *“Thấy sắc đẹp của kẻ khác, vừa mới dấy niệm toan dâm dử, tức là đã khiến cho kẻ khác, dấy lên ý tưởng muốn dụ dỗ vợ con ta. Thay đổi vị trí để nhìn, tà tâm sẽ lập tức dứt bật”*.

Ngũ lục của cổ đức đã chép:

- Vừa mới gặp sắc đẹp, tâm rung động, hãy gấp nghĩ: Vị thần trông coi tội lỗi ở ngay bên cạnh ta. Tam Thai, Bắc Đẩu ở ngay trên đầu ta. Tam Thi trong thân, Táo Quân ở trong nhà. Ba thứ ánh sáng của mặt trời, mặt trăng [và tinh tú chiếu soi], thiên chân vạn thánh (Nghĩa là: ngàn vạn vị tiên thánh) ở trên hư không, có người ghi chép, có người trông thấy mà tức giận, có người giám sát đầy đặc muốn gom góp [tội lỗi của ta] để công bố, như thế thì sẽ hoảng sợ, run rẩy, tự nhiên tâm lòng nguội lạnh, ý niệm [tham dục] diệt mất.

Đời Minh có một người mắc chứng háo sắc, hỏi tiên sinh Vương Long Khê³. Tiên sinh bảo:

- Có chỗ rủ màn treo trướng nơi đây, có người bảo ông trong ấy có một ả kỹ nữ nổi danh. Tới lúc ông vạch màn ra, ả gái làng chơi ấy chính là em gái hay con gái của ông, ngay trong lúc ấy, tấm lòng dâm của ông có ngay lập tức dứt bật hay không?

Thưa:

- Dứt liền.

Tiên sinh bảo:

- Vậy thì dâm vốn là không, ông nhận lầm nó là thật.

Trong mười đoạn Tiêu Song⁴ của Văn Đế, đoạn đầu tiên là giới dâm hạnh: “*Chưa thấy, chớ nên nghĩ. Trong khi thấy, chớ nên loạn. Đã thấy, chớ nên nhớ*”.

“*Chưa thấy đừng nghĩ*” chính là công phu tồn tâm dưỡng tánh lúc tĩnh (Nghĩa là: lúc chưa có ngoại duyên dẫn dụ).

³ Vương Long Khê tên thật là Vương Kỳ, là một nhà tư tưởng đời Minh. Ông là thành viên chủ yếu trong học phái của Vương Dương Minh, tôn Vương Dương Minh làm thầy. Tuy Vương Kỳ đỗ đạt, nhưng không ra làm quan, mà chuyên tâm cùng với Tiền Đức Hồng dạy dỗ hàng hậu học. Về sau, khi thầy đã mất, ông có ra làm quan một thời gian ngắn. Sau đó, vì tư tưởng, học thuật của ông bị Hạ Ngôn chán ghét, gièm báng, ông bị triều đình bãi chức bèn trở về dạy học hơn bốn mươi năm. Trước tác của ông được tập hợp thành bộ Vương Long Khê Toàn Tập.

⁴ Văn Đế chính là Văn Xương Đế Quân. “Mười đoạn” là nói về bài Văn Xương Đế Quân Tiêu Song Thánh Huấn.

Thường ngày, hễ rảnh rang ở một mình, ắt phải thâm thập sao cho mỗi ý niệm đều sạch lầu, thời thời cảnh giác, khắc khắc nhắc nhở. Thiên lý đã hiện diện, ắt lòng ham muốn của con người sẽ tự dứt. Phàm những ý tưởng dâm uế, tà vạy, đều chẳng để lọt vào tám lòng quang minh chánh đại. Đây là học vấn chú trọng lòng kính của bậc quân tử.

Tâm ta đã định, tự nhiên lúc sắc đẹp lộng lầy ở trước mặt, mặc cho kẻ đó dẫn dụ đủ mọi cách, ta trọn chẳng bị nó lay động mảy may thì là định lực thuộc bậc nào? Cảnh giới ấy đều là do thường nhật đã tu luyện phẩm đức nghiêm ngặt, thiết thực, do chánh tâm thành ý mà ra. Đây chính là đối với chuyện gan lọc, lắng trong cội nguồn.

Đế Quân đã dạy phải kiêng trừ những chuyện thuộc về dục vọng của con người. Trước hết, Ngài dạy ngăn ngừa từ cái tâm. Muốn gìn giữ [dâm giới] ngay trong [khi những ngoại duyên dẫn dụ] hiện tiền, trước hết, phải tu luyện trong lúc thường ngày. Còn như *“trong khi trông thấy mà chẳng loạn, đã thấy bèn chớ nghĩ nhớ”*, chính là như đức Thái Thượng đã răn mọi người *“chớ nên dấy lòng tư tình”*. Đây chính là công phu phản tỉnh, soi xét bản thân trong khi [tâm niệm] dấy động vậy. Vì thế, nếu phân tích chi tiết hơn, ba câu nói của Đế Quân, mỗi câu là một cảnh giới. *“Nghĩ”* là nghĩ tới tương lai. *“Loạn”* là loạn trong hiện tại. *“Nhớ”* là nhớ về quá khứ.

Người hiện thời dâm ác ngập trời, không ai chẳng phải là do từ trong ba cảnh ấy mà hình thành, xuất hiện. Có thể thật sự trừ hết ba cảnh ấy, dâm hạnh há có chỗ nào để đặt chân nữa ư?

Dâm đứng đầu muôn điều ác, [chuyện này] được nêu rõ trên bảng sắt trước điện Sâm La. Bởi lẽ, hễ tâm dâm vừa sanh, các điều ác lũ lượt tụ tập. Tà duyên chưa tụ hợp, đã sanh tâm huyễn vọng.

Nếu chẳng có cách nào chèo kéo, dẫn dụ người khác, sẽ sanh lòng xảo trá.

[Nếu có] đôi chút trở ngại, sẽ sanh lòng sân hận.

Do dục tình điên đảo, bèn sanh lòng tham đắm.

Do hâm mộ những thứ người khác đang có, bèn sanh tâm đố kỵ, tàn độc, tước đoạt thứ yêu mến của người khác, sanh tâm giết hại, chôn vùi hết sạch liêm sỉ, luân lý đều thiếu sót, các thứ ác nghiệp sanh ra từ đây, các thứ thiện niệm do đây mà tiêu mất.

Hễ dấy động tâm, tuy chẳng thật sự thực hiện, mà đã tích ác, tạo tội như thế đó, huống hồ là thực hiện [dâm sự] hiển nhiên ư?

Pháp luật cõi âm có nói: *“Gian dâm vợ người khác, sẽ bị quả báo tuyệt tự. Gian dâm với gái chưa chồng, sẽ bị quả báo con cái dâm dật!”*

Ngạn ngữ có câu: *“Khuyến quân mạc tá phong lưu trai, tá đắc khoái lai, hoàn đắc khoái, gia trung tự hữu đại hoàn nhân, nhĩ yếu lại thời, tha bắt lại”* (Nghĩa là: Khuyến đừng gây nợ phong lưu, mượn đã mau rồi, trả chóng hơn. Người nhà rồi sẽ đền nợ thế, dầu người muốn quyt, chẳng tha đâu!)

Sát nhân thì giết một thân, gian dâm với kẻ khác thì giết cả ba đời [kẻ bị gian dâm]! Bởi lẽ, [hành vi gian dâm ấy] không chỉ là phá hoại danh tiết của người ấy, mà còn khiến cho bố mẹ chồng, chồng người ấy và con cái của họ mất hết mặt mũi, đau đớn thấu tâm can. Thậm chí có người vì xấu hổ mà đến nỗi chết, hoặc là chồng giết vợ, hoặc là bố thất cổ con gái, con không nhận mẹ, [khi gặp mặt] thân thích khó giữ thái độ đối xử lịch sự, những nhà đảng hoàng chẳng dám kết thông

gia với nhà ấy. Vì niềm vui vụng trộm trong chốc lát bèn tạo tội ác ngập trời, quả báo tuyệt tự vẫn chưa đủ xứng với cái tội ấy!

Có vợ chồng rồi mới có cha con, anh em. Gian dân người khác, không chỉ là rối loạn giềng mối vợ chồng, mà còn rối loạn cả cha con, anh em người ta! Ngũ luân đã bị mất ba. Thậm chí khiến cho tổ tông của kẻ ấy [vì bị người khác khinh thường con cháu] là “hạng người không ra gì” mà phải nếm trải nỗi đau khổ không người cùng tế.

[Kẻ gian dân] sẽ bị quỷ thần tru lục, há có thể trốn tránh được ư?

Sát nhân thì sẽ tiêu diệt hậu thiên, nhưng kẻ gian dân người khác sẽ rối loạn tiên thiên của người ấy. Huống hồ, sát nhân là vì hận [thù người ấy] mà làm, còn kẻ gian dân người khác, có hận thù gì với chồng, bố mẹ chồng, bố mẹ ruột của người ta? Lại còn hận thù gì với cô gái đẹp ấy mà cứ muốn ô uế thân thể, chôn vùi tiết hạnh của cô ta?

Dâm niệm nhiều, ắt thiện niệm ít. Dâm niệm ít, ắt thiện niệm tự nhiều. Do vậy, dâm niệm hoàn toàn tiêu mất thì trong năm phước sẽ đạt được ba phước là thọ, khang ninh (Nghĩa là: mạnh khỏe, yên vui) và khảo chung mạng (Nghĩa là: chết yên lành). Kẻ thường đẩy lên dâm niệm, ắt sẽ bị khốn đốn vì bệnh tật, mắc các tai ương hung tàn, đoản mạng, trắc trở.

Dục niệm trong chốc lát dễ tiêu mất. Công danh và tánh mạng cả một đời rất trọng, tội gì đem danh dự, tiết tháo cả trăm năm, tiền trình suốt một đời, [âm đức] tích lũy của tổ tông, phước lộc của con cháu phí sạch vào nỗi mê hoặc ngăn ngại? Đúng là chẳng biết [kẻ như thế ấy] có bụng dạ như thế nào?

Cũng có kẻ vì kinh hãi trốn thoát khỏi [sự lùng bắt của gia đình người bị gian dân] mà thành bệnh, dầu uống thuốc cũng khó lành, gây liên lụy khiến cho gia đình của chính mình suy bại, cần rồn chẳng kịp⁵. Thậm chí gian tình bại lộ, đem tánh mạng đổi lấy một khắc hoan lạc! Báo ứng oan nghiệt tuần hoàn, dùng vợ và con gái để trả cái nợ phong lưu, thâm càng khó nói nổi, hãy mau cảnh giác!

Ngạn ngữ có câu: “*Gian dân gần giống như là giết chóc*”.

Đúng lắm thay, nhưng nói “gần giống như giết chóc” thì vẫn là lời lẽ nhẹ nhàng. Tôi cho rằng: Hễ gian dân thì chưa hề chẳng có chuyện giết chóc!

[Bởi lẽ], chồng người ấy hay biết, giận dữ vung đao giết chết [gian phu, dân phụ].

[Nếu như là hai hay nhiều gã đàn ông] cùng gian dân [với một nữ nhân], sẽ do ghen tuông mà đâm chém nhau, trở thành giết chóc.

Do gian dân mà dẫn đến chết chóc, sẽ bị phép vua giết chết. Nếu may mắn lọt lưới, sẽ bị oán quỷ giết hại. Có mấy kẻ tránh khỏi, sẽ mắc bệnh hư nhược, lao sái trầm kha, Biển Thước⁶ khó thể trị lành, tức là bị thần Tư Mạng giết.

⁵ Đây là thành ngữ “*phệ tể mạc cập*” (噬臍莫及) hàm nghĩa “không thể xoay sở cách nào được nữa”, vì một người chẳng thể nào cần rồn của chính mình.

⁶ Biển Thước (扁鵲) là một vị thầy thuốc nổi danh thời cổ. Ông tên thật là Tân Việt Nhân, còn có tên là Hoãn, hiệu là Lô Y. Ông sanh vào năm đầu đời Châu An Vương (401 trước Công Nguyên), mất vào năm thứ năm đời Châu Noãn Vương (310 trước Công Nguyên). Cùng với Hoa Đà, Trương

Con người rút cuộc tự đặt tám thân “tối linh, tối quý, có thể làm rất nhiều chuyện hữu ích lớn lao” vào chỗ “ắt bị giết chết” thì ngu lắm thay, đau đớn lắm thay!

Sách Nhật Càn Sơ Diệp có nói: *“Xưa có bậc hiền nhân, trong khi dâm niệm bộc phát, bèn đốt tay vào lửa, đau đớn chẳng chịu nổi, dâm niệm liền dứt. Nếu chẳng dứt, ắt lắng lòng tĩnh tọa, coi như tám thân đã chết. Lại nghĩ đến mộ phần của cổ nhân, tự nhủ: “Người ấy đã sống trên đời như ta; mai sau, ta sẽ giống như người ấy, dâm lạc để làm gì cơ chứ?”*

Ngăn ngừa ý niệm dâm hoàn toàn cậy vào huệ lực. Đời Đường, Dịch Lương Công (tức là Dịch Nhân Kiệt) đã từng nói:

Trọng Cảnh và Lý Thời Trân, ông được xếp vào hàng ngũ Tứ Đại Danh Y của cổ Trung Hoa. Theo truyền thuyết, Hoàng Đế có một bày tôi làm nghề thuốc nổi danh có tên gọi là Biển Thước. Do Tàn Việt Nhân tài nghệ lẫn lộn, nên người đương thời bèn gọi ông là Biển Thước.

Biển Thước được coi là người đã đặt ra cơ sở cho phép bắt mạch, hai tác phẩm Nội Kinh và Ngoại Kinh do ông biên soạn đã thất truyền. Người ta vẫn cho rằng tác phẩm Nạn Kinh chính là do Biển Thước biên soạn. Theo truyền thuyết, mắt ông có thể thấy thấu suốt nội tạng của người khác.

Theo sử chép, có lần ông đến nước Tề, khi đến gặp Tề Hoàn Công (Điền Ngộ, không phải là Tề Hoàn Công Khương Tiều Bạch thời Xuân Thu), Biển Thước nói “nhà vua đã bị bệnh nhẹ, hãy nên chữa trị”.

Tề Hoàn Công nghĩ ông muốn kiếm chác nên lờ đi. Biển Thước ba lần gặp mặt, đều xin vua hãy chữa bệnh, nhưng vua đều làm lơ. Đến khi vua ngã bệnh, triệu ông vào chẩn trị, ông nói bệnh đã lậm sâu vào trong tạng phủ, không thể chữa được nữa. Quả nhiên mấy hôm sau, vua Tề chết. Về sau, do Biển Thước trị lành bệnh cho Tàn Vũ Vương (Doanh Đãng), quan Thái Y Lệnh nước Tàn là Lý Ê ghen tài bèn sai thích khách giết chết Biển Thước tại Ly Sơn.

- Người đối diện với sắc đẹp, hãy mau nghĩ người phụ nữ ấy mai sau mắc bệnh chết đi, thi thể rữa nát, giòi trùng xúm lại đục khoét, hôi thối nồng nặc, rất đáng kinh sợ, tà niệm liền tan ngay!

Trong bài Bì Nang Ca (皮囊歌, bài ca về cái dầy da) của Đạt Ma Tổ Sư đời Lương có đoạn: “*Niệu thỉ cừ, nùng huyết tụ, toán lai hữu thậm phong lưu thú*” (tức là Mương phân tiểu, đông máu mủ, tính ra có gì là thú phong lưu).

Đời Đường, Lữ Tổ nói:

- Đừng khoe còn trẻ để thừa dịp phong lưu, [làm như thế] chính là ép mình đi vào con đường luân hồi buồn bán xương khô. Không tin thì hãy đối trước gương sáng mà xem, dưới lớp da mặt là đầu lâu”.

Lại nói:

*Giai nhân mười sáu như bơ
eo giắt kiếm sắc chặt đầu gã ngu.
Dẫu không thấy kẻ rụng đầu,
ngắm ngẫm giục già người thành xương khô.*

Trong Giới Dâm Pháp có đoạn viết: “Nó (tức là dâm dục) là sự vật dẫn dụ ta giết mình, phá nhà, tổn thọ, giảm phước, thật sự làm hại tánh mạng của ta. Đáng nên coi nó như lưỡi đao bén giết người, xem như hổ, sói, xem như rắn độc, xem như quỷ sứ bắt hồn, xem như oán đối từ đời trước. Nếu có thể quán như vậy, sẽ như dùng nước chữa lửa, dâm niệm chẳng thể không dứt vậy!

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài hôm nay chúng ta sẽ kết thúc ở đây.

(nhạc)

Chúc bạn:

*Không làm các việc ác
Mỗi năm được bình an
Siêng làm các việc lành
Năm nào cũng như ý!*

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: duongdenhanhphuc

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng!